

Opinnäytetyö (AMK)

Liiketalous

Taloushallinto

2016

Lauri Puputti

AMMATTIURHEILIJOIDEN TULOJEN VEROTUKSELLISET HAASTEET JA MAHDOLLISUUDET

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU
TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

OPINNÄYTETYÖ (AMK) | TIIVISTELMÄ

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU

Liiketalous | Taloushallinto

2016 | 43 sivua

Ohjaaja: Katja Repo

Lauri Puputti

AMMATTIURHEILIJOIDEN TULOJEN VEROTUKSELLISET HAASTEET JA MAHDOLLISUUDET

Opinnäytetyön tavoitteena on tutkia urheilijoiden verotusta ja optimoida urheilijoille verotus taloudellisesti mahdollisimman kannattavaksi sekä urheilu-uran aikana että sen jälkeen. Aiheen valintaan vaikuttivat kirjoittajan kiinnostus urheilua kohtaan sekä halu auttaa urheilijoita verotuksen haastavissa aihealueissa.

Työssä läpi käydään urheilijoille yksilöidyt kulukorvaus- ja rahastointimahdollisuudet sekä verotuksen tuomat haasteet. Palkintojen, taloudellisten tukien sekä kilpailupalkkioiden vastaanottaminen saattavat aiheuttaa verotuksessa taloudellista menetystä. Tämä työ auttaa löytämään tärkeimmät juridiset säännökset, joilla voidaan vaikuttaa positiivisesti urheilijan tulonmuodostumiseen. Opinnäytetyötä tehdessä havaittiin, kuinka Suomen lainsäädäntö tarjoaa urheilijoille monia tapoja optimoida verotusta uran aikana, jotta ammatti-urheilun parissa toimiminen olisi taloudellisesti järkevää.

Sisältöä opinnäytetyöhän on tuotu oikeuskirjallisuuden, lainsäädännön, verotusesimerkkien sekä ammattijääkiekkoilijan haastattelun kautta. Ammattiurheilijoille yksilöity verotuksen ja tulonmuodostuksen tietopaketti on pyritty luomaan yksinkertaiseen ja ymmärrettävään muotoon.

Tutkimustyön lopputuloksena ei löydetty yhtä ainoaa tapaa urheilijoiden verojen jaksottamiseen ja tulojen ottamiseen. Opinnäytetyö tarjoaa erilaisia mahdollisuuksia tulojen säätelyyn, joista urheilijalla on mahdollista valita omaan tilanteeseen sopivat elementit. Jokainen urheilija on yksilö, jonka tulojen ja verojen optimointiin vaikuttavat elämäntilanne, urheilulaji, vuositulot sekä urheilu-uran kesto. Urheilijoiden kannalta merkittävimiksi tulojen säätelyn keinoiksi nousivat kulukorvaukset ja urheilijarahastojen hyödyntäminen. Kulukorvaukset ja muut etuisuudet palvelevat kilpauran aikaista elämää, helpottaen esimerkiksi varustehankinnoissa ja asutokuluissa. Urheilijarahastot tähtäävät urheilu-uran jälkeiseen elämään, tuoden taloudellista turvaa siirryttäessä tavalliseksi työssäkävijäksi tai opiskelijaksi.

ASIASANAT:

ammattiurheilija, verotus, urheiluoikeus, urheilijarahasto, kulukorvaus

BACHELOR'S THESIS | ABSTRACT

TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Business | Financial management

2016 | 43 pages

Instructor: Katja Repo

Lauri Puputti

INCOME TAXATION CHALLENGES AND OPPORTUNITIES OF THE PROFESSIONAL ATHLETES

The goal of this thesis is to study the taxation of the athletes and to optimize their taxation economically to be as profitable as possible during and after their sport careers. The selection of the topic was affected by the author's interest into sport and a desire to help athletes with taxation challenges.

The thesis covers taxation challenges related to reimbursement of expenses and sport funding. Receiving awards, financial sponsorship and competition rewards may cause economic loss in taxation. This study helps to find the most important legal regulations which effect positively on athlete's income. The Finnish legislation offers athletes many options to optimize taxation during the sport career, so that professional sport would be economically sound.

The content of the thesis is based on legal literature, legislation, examples of taxation and interview of the professional ice-hockey player. Information package of taxation and income generation is put into a simple and understandable form for the readers.

As a result of this thesis there wasn't found a single way to optimize income taxation. The study offers options to control income of which athlete may pick timely the best elements. Each athlete is an individual whose income optimization and taxation is affected by life situation, sport, annual income and duration of the sport career. For the professional athletes the most significant means to manage the income are the reimbursement of expenses and exploitation of the sports funds. The reimbursement of expenses is used during the sport career, for example helping to purchase sport equipment and paying housing expenses. The goal of the sport funds is to secure athletes' costs of living after the sport career when shifting to normal profession or to student.

KEYWORDS:

professional athlete, taxation, sports law, sport fund, reimbursement of expenses

SISÄLTÖ

1 JOHDANTO	6
2 AMMATTIURHEILIJA TYÖSUHTEESSA	8
2.1 Joukkueurheilijan oikeudet	10
2.2 Yksilöurheilijan oikeudet	11
2.3 Urheilijoiden eläke- ja tapaturmaturva	12
2.4 Urheilutulon käsite	14
2.5 Urheilijoiden muut tienestit	15
2.6 Urheilijan palkka verotuksessa	16
3 AMMATTIURHEILIJAN VEROTUKSEN SUUNNITTELU	18
3.1 Urheilijoiden tulojen rahastointi	18
3.1.1 Urheilijarahasto	19
3.1.2 Valmennusrahasto	20
3.2 Palkinnot urheilukilpailuista	21
3.3 Tunnustuspalkinnot ja stipendit	23
3.4 Yhteistyökumppaneilta saadut tulot	24
3.5 Autoetu	25
3.6 Urheilijan kulukorvaukset	26
3.6.1 Matkakulut	27
3.6.2 Päivärahat ja kilometrikorvaukset	29
3.6.3. Urheilijan muita kulukorvauksia	30
4 ESIMERKKEJÄ AMMATTIURHEILIJOIDEN VEROTUKSESTA	32
4.1 Ammattilaisjääkiekkoilijan haastattelu	33
4.2 Esimerkkitapauksia urheilijoiden verotuksesta	35
5 JOHTOPÄÄTÖKSET	39
LÄHTEET	42

LIITTEET

Liite 1. Kristian Järvisen haastattelu 2.4.2016.

Liite 2. Autoedun laskeminen.

1 JOHDANTO

Opinnäytetyön aiheeksi päätin ottaa ammattiurheilijoiden verotukselliset haasteet ja mahdollisuudet. Valinnan vaakakupissa painoi kirjoittajan henkilökohtainen kiinnostus urheiluun ja halu auttaa ammattiurheilijoita verotukseen liittyvissä asioissa. Urheilu on kaupallistunut ja ammattimaistunut viime vuosikymmenten aikana hurjalla vauhdilla. Olin valmis tuomaan oman panokseni tähän urheiluverotusaiheeseen ja tutkimaan, kuinka urheilijat voisivat optimoida verotustaan niin, että se palvelisi heitä taloudellisesti parhaiten sekä urheilu-uran aikana että sen jälkeen. Selkeästi ymmärrettävät ohjeistukset verotuksesta olisivat urheilijoille tärkeitä, sillä harvoilla urheilijoilla on aikaa paneutua urheiluammattinsa ohella heitä koskeviin veropykäliin. Tämän vuoksi on tärkeää, että löytyy ihmisiä, jotka voivat koota urheilijoita koskevaa juridista tietoa helposti ymmärrettäväksi kokonaisuuksiksi, tässä tapauksessa opinnäytetyön muotoon.

Opinnäytetyön tarkoituksena on selvittää urheilijoiden verotukselliset mahdollisuudet ja läpikäydä urheilijoiden tulon muodostumista. Kirjoittajan tavoitteena on myös selvittää verotukseen liittyviä tulkintaongelmia ja verosuunnittelunäkökohtia.

Opinnäytetyössä läpikäydään urheilijan työsopimuksen piirteet ja muotoseikat juridisesta näkökulmasta. Tutkimuksessa selvitetään, millaisilla keinoilla urheilijat voivat kerryttää varallisuutta, ja millaisissa muodoissa urheilijoille voidaan palkkoita maksaa. Erilaisia tulonsaantitapoja verotetaan toisistaan poikkeavilla tavoilla, jotka vaikuttavat urheilijan lopullisiin nettosaamisiin. Opinnäytetyössä esitellään yksilö- ja joukkueurheilijoiden verotusta sekä urheilijoiden eläke- ja tapaturmajärjestelmiä. Verosuunnittelua koskevassa luvussa selvitetään urheilijoiden rahoitustijärjestelmää, palkintojen verotusta ja kulukorvauksia. Viimeisessä varsinaisessa kappaleessa ennen johtopäätöksiä pureudutaan teemahaastatteluun, jossa vastaajana toimii Suomen toiseksi korkeimman jääkiekkosarjan Mestiksen ammattilaismaalivahti. Haastattelussa jääkiekkoammattilaiselta tiedustellaan hänen kokemuksiaan työsopimusasioista ja henkilökohtaisesta verotuksesta. Kyseisen ammattilaisjääkiekkoilijan vastauksia on mahdollista verrata oikeuden eri

asteiden esimerkkitapauksiin, joista tehdään dokumenttianalyysi. Haastattelun ja dokumenttianalyysin avulla pyritään saamaan ratkaisu opinnäytetyön pääongelmaan, joka esitellään seuraavaksi.

Tutkimuksen pääongelma:

- Urheilijoiden ansiovuodet urheilijoina ovat lyhyitä suhteessa tavallisissa töissä käyviin veronmaksajiin. Kuinka urheilija ottaa tulonsa, jotta se olisi verotuksellisesti mahdollisimman edullista hänelle urheilu-uransa aikana ja sen jälkeen?

Tutkimuksen alaongelmat:

- Millaisiin asioihin urheilijoiden on syytä kiinnittää huomiota, kun he neuvottelevat urheilijasopimuksen allekirjoittamisesta? Mitkä asiat jäävät urheilijan hoidettavaksi ja mitkä taas seuran tai työnantajan vastuulle?
- Kuinka urheilijat hoitavat eläkkeensä ja urheilijarahastonsa järkevästi?
- Mitkä ovat joukkueurheilijoiden ja yksilöurheilijoiden verotukselliset eroavaisuudet?
- Millaisia etuuksia ja kulukorvauksia eri lajien ammattilaiset ovat oikeutettuja saamaan?

Tutkimus on tehty suomalaisten ammattuurheilijoiden näkökulmasta katsottuna, pitäen urheilijoiden verotusta ja taloutta keskiössä. Tarkoituksena on auttaa urheilijoita saamaan selkeä kuva palkkojen, palkintojen ja etujen verotuksesta. Tiedot ja lakipykälät perustuvat Suomen verolainsäädännön määräämiin ohjeistuksiin sekä juridiseen kirjallisuuteen.

2 AMMATTIURHEILIJA TYÖSUHTEESSA

Oikeudellisen pohjan työsopimuksille myös antaa työsopimuslaki ja näin myös urheilijoiden työsopimuksissa. Työsopimuslaki on ollut voimassa 1.6.2001 alkaen ja sen 1 § mukaan työsopimuslakia sovelletaan sopimukseen, jolla työntekijä sitoutuu tekemään työtä työntäjän lukuun tämän johdon ja valvonnan alaisena palkkaa tai muuta vastiketta vastaan. (Aaltonen 2004, 98.)

Ammattiurheilijan työsuhteen tunnusmerkit eivät poikkea normaalin työntekijän työsuhteesta. Työsuhde koostuu viidestä perustunnusmerkistä, jotka on määritelty työsopimuslaissa. Näitä ovat: 1) sopimus, 2) ansiotyön tekeminen, 3) työn tekeminen toiselle, 4) vastikkeellisuus ja 5) johdon ja valvonnan alaisuus eli työntäjän direktio-oikeus. Työsuhde perustuu työsopimukseen, joka voi olla kirjallinen tai suullinen. Työsuhteen edellytys on työn tekeminen toiselle, urheilijan tapauksessa pelaaminen, kilpaileminen tai edustaminen urheilijan omalle palkan maksajalleen eli urheiluseuralle. Urheilija tekee työtään palkkaa tai muuta taloudellista korvausta vastaan. Edellytyksenä hyvin toimivalle työsuhteelle on työntekeminen eli urheileminen työntäjän johdon ja valvonnan alaisuudessa. Työntäjä voi määrätä urheilijalle työajan, työpaikan ja kilpailemiseen tarvittavat välineet. Ammattiurheilussa tarvittavista työvälineistä puhuttaessa, voidaan mainita esimerkiksi sponsoreiden tarjoaminen mainosten pitäminen urheiluasuuissa. (Laki24.fi 2016.)

Työsopimuksesta sopiminen ei vaadi erityisten muotoseikkojen noudattamista. Sopimus on kuitenkin aina hyvä tehdä kirjallisesti, sillä sen oikeudellinen merkitys työsuhdeasioissa on tärkeä. Työsopimuksessa tulisi määritellä seuraavia asioita työntäjän toimesta, mikäli työsuhde on toistaiseksi voimassa oleva tai määräaikaisesti yli kuukauden mittainen

- 1) työntäjän ja työntekijän kotipaikka
- 2) työnteen alkamisajankohta
- 3) määräaikaisen työsopimuksen kesto ja määräaikaisuuden peruste
- 4) mahdollinen koeaika

- 5) työntekopaikka tai jos työntekijällä ei ole kiinteää työntekopaikkaa, selvitys niistä periaatteista, joiden mukaan työntekijä työskentelee eri työkohteissa
- 6) työntekijän pääasialliset työtehtävät
- 7) työhön sovellettava työehtosopimus (liikunnassa ja urheilussa ei ole yleis-sitovaa työehtosopimusta)
- 8) palkan ja muun vastikkeen määräytymisen perusteet sekä palkanmaksu-kausi
- 9) säännöllinen työaika
- 10) vuosiloma
- 11) irtisanomisaika tai sen määräytymisen peruste (Aaltonen 2014, 100-101).

Suomen Liikunta ja Urheilu on yhteistyössä työsuojeluviranomaisten kanssa laatinut pelaajille tarkoitetun työsopimusmallin seurojen ja muiden pelaajien työnantajien käyttöön. Sopimus on lähtökohtaisesti määräaikainen pelaajien työn luonteen vuoksi. Määräaikainen työsopimus lakkaa olemasta voimassa, kun sovittu kilpailukausi tulee päätökseen. Määräaikaista sopimusta ei saa purkaa irti ilman molempien osapuolten hyväksyntää. Sopijapuolet voivat sopia sopimuksen purkautumisesta, mikäli urheilija tai urheiluseura rikkoo sopimuksen määräyksiä.

Normaalityö ja urheilu poikkeavat toisistaan suoritustavaltaan. Urheilijan työn suorittaminen asettaa rajoitteita urheilijan henkilökohtaiselle suorittamiselle. Urheilijat ovat usein kansakunnan seuratuimpia julkisuuden henkilöitä ja samalla nuorten ihmisten esikuvia. Heiltä vaaditaan asiallista käytöstä sekä urheilukentillä että vapaa-ajalla. Tämän vuoksi urheilijoiden työsopimuksiin kirjataan urheilijaa ja urheiluseuraa koskevia rajoitteita ja velvollisuuksia, joita harvemmin näkee tavallisen työssä käyvän ihmisen työsopimuksista. Esimerkiksi yleisesti on toivottavaa, että urheilija elää päihteetöntä elämää ja pyrkii antamaan itsestään positiivista julkisuuden kuvaa. (Aaltonen 2004, 155-156).

Urheilu oikeudellisesta näkökulmasta katsottuna voi olla vaikeasti tulkittavaa, sillä se on poikkeava elämänaalue ja erilainen muoto tehdä palkkatyötä. Ammattuurheilijoilla työn tekeminen eli leipälajinsa parissa harrastaminen alkaa alakouluikäisenä. Mikäli urheilija on lajinsa huippuyksilö saattaa hän tehdä sillä elantonsa

jopa 40 ikävuoteen saakka, riippuen pitkälti urheilulajista. Taloudellista tuottoa urheilijalle itselle harrastus alkaa parhaimmillaan tuottamaan noin 18 vuoden ikäisenä. Ammattiurheilijan elantokausi on siis erinomaisissa tapauksissa noin 20 vuoden mittainen, mutta saattaa jäädä myös 10 vuoden pituiseksi. Senpä vuoksi urheilijoiden on syytä kiinnittää tarkasti huomiota siihen, että he tekevät taloudellisesti järkeviä työsuhdesopimuksia oman tulevaisuuden kannalta.

2.1 Joukkueurheilijan oikeudet

Joukkueurheilijat kilpailevat tai pelaavat urheiluseuran tai -organisaation alaisuudessa. Urheilukilpailut, sponsorit tai urheiluliigat maksavat palkkiot työnantajalle, joka huolehtii urheilijoiden palkanmaksusta. Osa kilpailuista saaduista palkkioista menee urheiluseuran juokseviin kuluihin ja toiminnan pyörittämiseen, osa menee pelaajien palkkoihin. Joukkueurheilijan ei yleensä tarvitse huolehtia varuste- tai matkakuluja, vaan niistä kantaa lopullisen vastuun työnantaja. (Eskelinen 1995, 138.)

Työsuhteessa urheiluseura kantaa yritystoiminnan riskit ja urheilija huolehtii, että omat velvoitteet urheilijana tulevat täytetyksi. Urheilijan voidaan sanoa olevan työsuhteessa, kun voidaan esittää molempia osapuolia sitova työsopimus. Järkevintä urheilijan kannalta on solmia kirjallinen sopimus työnantajan kanssa. Toinen perusedellytys työsopimuksen ilmenemiselle on työn tekeminen palkanmaksajaorganisaatiolle. Joukkueurheilijan pitäisi suorituksillaan tuottaa seuralleen lisäarvoa. Tämä voi ilmetä esimerkiksi pelikentillä tai vaikkapa seuran sponsoritahtumassa kauppakeskuksessa. Urheilijalle tärkein työsuhteen edellytys on työn vastikkeellisuus, eli palkansaanti oikein suoritetusta työstä. Vastikkeen tulee olla taloudellista arvoa omaavaa, jolla urheilija voi kerryttää varallisuuttaan. Joukkueurheilija yhdessä muiden seuran jäsenten kanssa suorittaa työtään johdon valvonnan alaisena noudattamalla työnantajan ohjeita. (HE 259/2009.)

2.2 Yksilöurheilijan oikeudet

Yksilöurheilija on itsenäinen toimija, joka kantaa vastuuta omista velvoitteistaan ja riskeistä. Huippuyksilöurheilijoilla on oman lajinsa lajiliittoon tai urheiluseuraan kanssa sopimus, joka perustuu valmennustuen saamiseen. Suurimmalla osalla suomalaisista yksilölajiturheilijoista ei ole työsuhdetta urheiluseuraan eikä min-käänlaiseen palkanmaksajaan. Syitä työsuhdesopimuksen puuttumiseen ovat:

- 1) seuran ja urheilijan työn tekemisen valvomisen puute
- 2) työn palkkion puuttuminen tai vähäisyys perustuen heikkoon kilpailulliseen menestykseen
- 3) korvauksen määrä mahdollisesti perustuu muiden urheilijoiden ja toimihenkilöiden panokseen
- 4) Urheilun luonne saattaa olla erikoislaatuinen.

Yksilöurheilijoita voitaisiin verrata yksityisyrittäjään, sillä he vastaavat omasta tekemisestään henkilökohtaisesti ja kerryttävät varallisuutta sen perusteella, miten hyvin he pärjäävät kilpailuissa tuloksellisesti. Yksilöurheilija kantaa mukanaan jatkuvaa taloudellista riskiä, mikäli tämän saamat sponsorirahat ja apurahat eivät kata urheilijan koko elantoa. Usein urheilijalle suunnatut avustukset menevät matkustamiseen kisapaikoille sekä urheiluvälineisiin. Urheilijan menestys kilpailuissa määrää tämän elintason. (Rosbäck 2010, 22-23.)

Yksilöurheilijan saamat raha- sekä tavarapalkinnot ja muut tulot katsotaan henkilökohtaiseksi tuloksi. Koska kyse on palkkiosta palkan sijaan, suorituksen maksajan ei tarvitse huolehtia työnantajavelvoitteista, vaan yksilöurheilijan on esimerkiksi järjestettävä itse eläkkeensä. Viime vuosikymmenten aikana suomalaiset huippuyksilöurheilijat ovat törmänneet verotuksellisiin ongelmiin Suomessa ulkomailta saatujen palkintoautojen kanssa. Urheilija on itse vastuussa palkintojen verosuoritteista Suomessa ja usein on nähty, kuinka palkintoja on jätetty vastaanottamatta. Yksilöurheilijan on järjestettävä esimerkiksi eläkkeensä itse, sillä säännöllistä palkkaa yksilöurheilija harvoin saa. Kilpailupalkinnot eivät kerrytä eläkettä

automaattisesti, eikä kilpailupalkkion maksaja tai urheilijan tukija ole velvoitettu toimimaan työnantajan mukaisella tavalla. (Rosbäck 2010, 22-23.)

2.3 Urheilijoiden eläke- ja tapaturmaturva

Ammattiurheilijoille on luotu oma eläke- ja tapaturmajärjestelmä. Järjestelmän piiriin kuuluvat urheilijat, joille maksetaan verollisena tulona urheilemisesta 9600 euroa vuodessa. Tämän tulon alle jäävät urheilijat joutuvat itse hoitamaan eläke- ja tapaturmaturvan järjestämisen. Urheiluseuran tai -yhteisön on hoidettava yli 9600 euroa vuodessa tienaavalle urheilijalle tapaturvavakuutus tämän 43 ikävuoteen asti. Vakuuttamisvelvollisuutta arvioitaessa otetaan huomioon kaikki samaa pelikautta tai vuotta koskevien sopimusten perusteella maksettavat palkat. 9600€ vuositulon alle jäävien urheilijoiden on järjestettävä itse eläke- ja tapaturmaturva. (Laki urheilijan tapaturma- ja eläketurvasta 24.4.2009/276 1§; Aaltonen 2014, 157.)

Laki urheilijoiden eläke- ja tapaturmaturvasta antaa urheilijalle turvan urheillessa tai siihen välittömässä läheisyydessä sattuneen tapaturman aiheuttaman vamman sairauden tai kuoleman varalta. Tapaturma korvataan, mikäli se sattuu urheilijalle ennen kuin tämä täyttää 43 vuotta lajille ominaisissa olosuhteissa:

- 1) peli- tai urheilusuorituksen yhteydessä;
- 2) ohjatussa, valvotussa tai harjoitteluohjelman mukaisessa harjoittelussa;
- 3) urheilijan ollessa siirtymässä asunnoltaan tai majoitustiloista kilpailu-, peli- tai harjoittelupaikalle tai sieltä takaisin;
- 4) peli-, kilpailu- tai harjoitusmatkoilla matkaohjelman mukaisessa toiminnassa;
- 5) hänen toimiessaan urheiluseuran tai muun urheilutoimintaa harjoittavan yhteisön määräyksestä seuran tai yhteisön edustajana edustustilaisuudessa

taikka matkalla tällaiseen tilaisuuteen tai sieltä takaisin.(Laki urheilijan tapaturma- ja eläketurvasta 24.4.2009/276 2§.)

Vakuutusturvaan kuuluvat tapaturmavakuutuslain 2 luvussa säädetyt etuudet lukuun ottamatta päivärahaa ja sairaanhoidon tai lääkinnälliseen kuntoutukseen sisältyvää fysikaalisen hoidon ajalta maksettavaa ansionmenetykskorvausta. Tapaturman aiheuttamasta työkyvyttömyydestä maksetaan tapaturmaeläkettä ja siihen liittyviä lisiä. Turvaan kuuluu myös lääkinnällistä ja ammatillista kuntoutusta sekä sairaanhoidosta aiheutuneet kustannukset.

Joukkueurheilijoiden vakuutusturvan kustantaa työnantaja eli palkan maksava urheiluseura. Seuran vakuuttamisvelvollisuus arvioidaan pelaajasopimuksen mukaisen urheilusta sovitun veronalaisen palkan perusteella. Sopimuksen koskiessa kalenterivuotta tai pelikautta lyhyempää aikaa, sopimuksen mukainen tulo suhtautetaan täyden vuoden tai koko pelikauden pituiselle ajalle. Jos pelaajalla on kertynyt bonuksia tai pisterahoja onnistuneista urheilusuorituksista, vaikuttavat ne lopullisten vakuutusmaksujen ja korvausten määrään.

Yksilöurheilijan vastatessa vakuutusturvastaan, on hänen vakuuttamisvelvollisuutta arvioitaessa otettava huomioon kaikki veronalaiset tulonsa urheilusta. Vakuuttamisvelvollisuuden virhearvioinnista ei synny rangaistusseuraamuksia, mutta lajiliiton kilpailusääntöjen perusteella kilpailuoikeus saattaa estyä. Vakuutusturvan hankkiminen on aina urheilijan oman edun mukaista. (Aaltonen 2004, 157-158).

Tapaturmaeläkkeeseen urheilijalla on oikeus, jos hän on ennen 43 vuoden ikää tullut tapaturmasta johtuen kykenemättömäksi jatkamaan urheilua tai muuta ansiotyötä arvioituna kolmella viidesosalla suhteessa pysyvän työkyvyttömyyden perusteena käytettävään vuosityöansioon. Työkyvyn heikentymistä arvioitaessa otetaan huomioon urheilijan jäljellä oleva kyky hankkia itselle ansiotuloja sellaisella saatavissa olevalla työllä, jota hänen voidaan kohtuudella edellyttää tekevän. Tällöin otetaan huomioon myös urheilijan koulutus, aikaisempi toiminta, ikä, asuinpaikka ja muut näihin rinnastettavat seikat. Tapaturmaeläkettä makse-

taan aikaisintaan sairausvakuutuslain mukaisen sairauspäivärahan enimmäisajan täyttymisestä ja enintään siihen saakka, kunnes urheilija täyttää 65 vuotta. (Laki urheilijan tapaturma- ja eläketurvasta 24.4.2009/276 6§.)

2.4 Urheilutulon käsite

Ennen kuin siirrytään käsittelemään urheilutuloa tuloverolain antaman ohjeistuksen mukaan, käydään läpi millaisia urheilusuorituksen muotoja löytyy. Urheilusuorituksena pidetään yleensä fyysistä suoritusta, jossa urheilija pelaa, kilpailee tai esiintyy. Esimerkeiksi voidaan mainita pelaamista jääkiekkjoukkueessa, kilpailemista yleisurheilussa seiväshypyssä tai esiintymistä taitoluistelukilpailuissa. Palkkio maksetaan urheilijan osallistumisesta kilpailuun, kilpailun sijoituksesta tai toimimisesta edustamansa urheiluseuran alaisuudessa. Urheilusuoritukseen perustuvat myös urheilutilaisuuden parhaalle urheilijalle maksettu palkkio, samoin kuin urheilijalle palkkiomatkan muodossa annetut hyvitykset. Joukkueurheilijoille pelaamisen yhteydessä maksetut palkkiot ja bonukset perustuvat urheilusuoritukseen. (Verohallinto 2016c.)

Urheilutulon määritelmä tuloverolaissa on hieman vaikeaselkoinen ja se on luotu koskemaan ja selventämään urheilijarahastoon talletettävien tulojen käsittelyä. Tuloverolain 116 a § mukaan urheilutuloina pidetään ansaittuja rahapalkintoja ja muita kilpailemisesta saatuja ja niihin rinnastettavia tuloja. Urheilutuloihin kuuluu myös urheiluun viittaavat mainos- ja yhteistyökumppanisopimuksista saadut tulot, mikäli urheilija, lajiliitto ja yhteistyötaho ovat toimineet kaikki sopijapuolina. Tässä on kyse niin sanotusta kolmikantasopimuksesta, jossa nämä kolme edellä mainittua tahoa voivat sopia urheilijan käytöstä mainonnassa. (TVL 116 a §.)

Urheilutulona ei pidetä ulkomailta ansaittua tuloa, valmennus- ja harjoitteluapurahaa eikä lajiliitolta tai olympiakomitealta saatua tai näihin rinnastettavaa valmennustukea. Urheilijan verovuoden tulona ei pidetä sitä osaa, jota hän välittö-

mästi urheilemisesta saamistaan tuloista (urheilutulo), joka on 116 b (valmennusrahasto) ja 116 c 1:ssä (urheilijarahasto) säädetyin edellytyksin maksettu valtiovarainministeriön nimeämän säätiön yhteydessä olevaan valtakunnalliseen valmennusrahastoon tai urheilijarahastoon. Se tulo, joka syntyy urheilijan ja yhteistyötahon välisen sopimuksen tuottamana on verovuoden ansiotuloa. Sitä ei siis voida luetella kuuluvaksi rahastoitavaksi urheilutuloksi. (TVL 116 §; Suomen urheiluliitto 2016.)

2.5 Urheilijoiden muut tienestit

Urheilu ammattina on ollut käsite vasta noin 20 vuoden ajan. Useiden suomalaisten urheilijoiden tulot muodostuvat muualtakin kuin vain urheilutuloista. Moni urheilija harjoittaa ammattiaan urheilun rinnalla, mikäli urheilusta saadut tulot eivät riitä kattamaan elämään vaadittavia kuluja. Positiivista on, että se mahdollistaa helpon siirtymisen työelämään urheilu-uran jälkeen. Urheilijoiden tulon lähteitä ovat palkkatyön lisäksi sponsorit, vanhempien ja läheisten tuki, opetus- ja kulttuuriministeriön urheilija-apuraha, kelan opintotuki, stipendit, säätiöiden tuet, urheilijoiden ammatinedistämissäätiön tuki, työttömyyskorvaus ja toimeentulotuki. Lista voidaan lisätä urheilijan immateriaalioikeuksien käyttöoikeuksia, fanituotteiden myynti, oman tuotemerkin lanseeraamisesta ja tuote-esittelystä ansaitut tulot, tilaisuuksien järjestäminen, luennointi ja opetustehtävät. (Rosbäck, 2010.)

On myös mahdollista, että urheilija voittaa urheilukilpailuissa auton tai muita arvokkaita esinepalkintoja. Nämä palkinnot luetaan urheilijan ansiotuloon kuuluvaksi ja sitä on verotettava rahapalkan tavoin. Suomalaisten urheilijoiden kohdalta löytyy muutamia esimerkkejä, jossa ulkomailta voitettu palkintoauto on Suomeen kuljetettuna langettanut urheilijalle suuret veroseuraamukset. Sosiaalisen median ja sen laajan kasvun ansiosta urheilijalla on mahdollisuus tienata siellä mainostaen esimerkiksi urheilutapahtumaa tai yhteistyökumppania. Edellä mainittuja ansiotavat eivät varsinaisesti ole urheilutuloa, mutta ovat silti urheilijalle

elinehto katsottaessa hänen vuotuisia ansioitaan. Urheilijat ovat oppineet hyödyntämään julkisuutta ja yhteiskunnallista asemaa varojen keräämisessä. Tämä vaatii mallikelpoista ja yleisöön vetoavaa käyttäytymistä myös urheiluun liittyvissä tilanteissa että siviilissä. (Rosbäck 2010.)

2.6 Urheilijan palkka verotuksessa

Ennakkoperintälain (EPL) mukaan palkka on ensisijaisen työkorvaukseen nähden. Verotuksessa sovellettava palkan käsite on määritelty tarkoittavan:

1. kaikenlaista palkkaa, palkkiota, etuutta ja korvausta, joka saadaan työ- ja virkasuhteessa;
2. Palkka voi olla myös kokouspalkkiota, henkilökohtaista luento- ja esitelmäpalkkiota, hallintoelimen jäsenyydestä saatua palkkiota, toimistojohtajan, avoimen yhtiön ja kommandiittiyhtiön yhtiömiehen nostamaa palkkaa sekä luottamustoimesta saatua korvausta.

Palkkana pidetään myös luontoisetuja kuten auto-, asunto-, ravinto- ja puhelinetua. EPL:n mukaan palkan käsite voidaan katsoa varsin laajaksi ja se voi näytettyä monessa muodossa. Työnantajan rooli on toimia palkanmaksaja ja henkilö, jonka lukuun työ suoritetaan. (Verohallinto 2016a; EPL 13§ 1996/1118.)

Työsuhteessa saamastaan palkasta ja palkkiosta urheilija saa tehdä tulonhankkimisvähennyksiä, kunnallisverotuksen ansiotulovähennyksen ja valtion työtulovähennyksen. Muut kuin urheilutyönantajat maksavat ennakonpidätyksen alaisen palkan perusteella työnantajan sosiaaliturvamaksun. Ero urheilijan palkan ja urheilijan palkkion välillä voidaan tehdä samoilla periaatteilla kuin palkan ja työkorvauksien välinen ero. Työkorvaukseksi voidaan sanoa työstä ja palveluksesta muuna kuin palkkana maksettua korvausta.

Urheilijan palkkion perusteella ei myönnetä tulonhankkimisvähennystä, koska se myönnetään tuloverolain 95 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan vain palkkatulosta. Palkasta ja työkorvauksesta poiketen urheilijan palkkiosta ei myönnetä

kunnallisverotuksen ansiotulovähennystä eikä valtionverotuksen työtulovähennystä. Urheilijalle maksetut palkat ja palkkiot erotetaan toisistaan, jotta niiden verottaminen olisi selvempää.

Tuloverolain (1535/1992) 116 a §:n mukaan urheilijan verovuoden tulona ei pidetä sitä osaa hänen välittömästi urheilemisesta saamistaan tuloista, jotka on tuloverolaissa säädetyin edellytyksin maksettu valmennusrahastoon tai urheilijarahastoon. Valmennusrahastoon voidaan maksaa vain muuta urheilutuloa kuin palkkatuloa. Näitä rahastoon maksettuja palkkiota voidaan käyttää urheilemisestä ja valmentautumisesta verovuoden aikana aiheutuvien menojen kattamiseen. Verovuoden päättyessä valmennusrahastossa oleva määrä katsotaan 20 000 euroa ylittävältä osalta verovuoden veronalaiseksi ansiotuloksi.

Urheilutulosta voidaan verovapaasti siirtää urheilijarahastoon enintään 50 prosenttia urheilutulon bruttomäärästä laskettuna, kuitenkin enintään 100 000 euroa vuodessa. Urheilijarahastoon siirrettävät varat voivat olla urheilijan saamaa palkkaa tai palkkiota taikka aikaisemmin valmennusrahaston siirrettyjä varoja. Urheilijarahastoon siirretyt varat konkretisoituvat urheilu-uran päättymisen jälkeen vähintään kahden ja enintään kymmenen vuoden aikana. (HE 259/2009).

3 AMMATTIURHEILIJAN VEROTUKSEN SUUNNITTELU

3.1 Urheilijoiden tulojen rahastointi

Urheilijarahastoidea syntyi Kansainvälisen yleisurheiluliiton (IAAF) piirissä, kun siellä huomattiin urheilun kaupallistumisen laajenevan. Alunperäinen tarkoitus oli rahastojen avulla saada urheilijoiden tulot heidän välittämän määräysvaltansa ulottamattomiin ja siten lieventää kuvaa urheilun ammattilaistumisesta ja kaupallistumisesta. Tämä ei kuitenkaan enää tänä päivänä ole päämääränä, vaan tavoitteena urheilurahastoilla on urheilijoiden uran jälkeisten aikojen turvaaminen taloudellisesti. (HE 278/1998.)

Liikuntajärjestöjen tavoitteena oli pitkään ollut yhtenäinen ja tasapuolinen urheilijoiden tulojen rahastointijärjestelmä. Sen tuli olla avoin, selkeä ja lain tasolla riittävän säännelty. Tämä saavutettiin 15.3.1999, kun tuloverolain tulon ja menon jaksottamista koskevaan osaan lisättiin *urheilutulon rahastointia koskevat pykälät*. (TVL 116a-c §). Lain mukaan rahastot voidaan perustaa valtakunnallisen säätiön alaisuuteen. Säätiön nimeää valtiovarainministeriö, joka päätöksessään kiinnittää huomiota säätiön hallinnolliseen asiantuntemukseen ja huolellisuuteen. Suomen Urheilijoiden tukisäätiö on yleinen säätiö, johon kaikki urheilijat ovat vapaita liittymään. Tukisäätiö toimii tiiviissä yhteistyössä SLU:n kanssa. (Aaltonen K, 2004.)

Urheilijatulon rahastointimahdollisuutta on perusteltu hallituksen esityksessä (278/1998) urheilijoiden urien lyhyydellä ja urheilijoiden sosiaaliturvan rajallisuudella. Mainittiin, että ongelmiksi muodostuvat muun muassa uran aikainen suhteellisen kova verotus, koulutuksen puuttuminen ja siirtyminen työelämään. Muissa ammateissa ei ole tavanomaista, että aktiivisen työuran kesto on keskimäärin 10 vuoden paikkeilla. Rahastointi antaisi entiselle urheilijalle mahdollisuuden sopeutua urheilu-uran jälkeiseen tavalliseen elämään, ja vielä yhteiskunnan kannalta edullisella ja tehokkaalla tavalla. Lisäksi rahastoinnin katsottiin edistävän sellaisten urheilutulojen tuomista esille, joista tiedon saaminen veroviranomaisille olisi muuten epävarmaa ja hankalaa. (Andersson ym. 2016, 449-450.)

3.1.1 Urheilijarahasto

Urheilijarahastoa koskeva säännös on tuloverolain 116 c §:ssä. Tämä rahastomuoto koskee sekä yksilöurheilijoita että joukkueurheilijoita. Yksilöurheilijoiden tulot ohjautuvat heidän rahastoihinsa valmennusrahaston kautta. Urheilijarahaston tarkoituksena on säästää varoja urheilu-uran jälkeiseen aikaan. Urheilijalla on mahdollisuus siirtää 50 % urheilemisesta välittömästi saamistaan tuloista urheilijarahastoon. On kuitenkin huomioitava, että urheilijan bruttotulojen tulee olla vähintään 9600 euroa vuodessa, ja siirron enimmäismäärä saa olla 100 000 euroa vuodessa. Rahastoon siirretyt ja sittemmin nostetut varat verotetaan kokonaisuudessaan ansiotulona urheilu-uran päättymisen jälkeen. Nopeimmillaan urheilijalla on mahdollisuus nostaa rahansa pois kahdessa vuodessa ja pisimmillään kymmenessä vuodessa. Erytisen syyn, kuten työkyvyttömyyden vuoksi, urheilija voi tulouttaa rahastonsa varat tiiviimmässä ajassa kuin kahdessa vuodessa. (TVL 116 c §.)

Esimerkkinä voidaan todeta, että mikäli urheilija lopettaa uransa vuonna 2016, ei hänen tarvitse nostaa rahastostaan mitään ensimmäisen kahden vuoden aikana. Tällöin hänen on pakko aloittaa varojen nostaminen vuonna 2019 ja jatkuen enintään vuoteen 2028. TVL:n mukaan urheilijan ura voidaan katsoa päättyneeksi, mikäli urheilutulot jäävät kahtena peräkkäisenä vuonna alle 9600 euron tai mikäli urheilija vammautuu tai ilmoittaa uransa päätöksestä. Jos urheilija kuolee, hänen urheilijarahastossa tai valmennusrahastossa olevat varansa katsotaan kokonaisuudessaan kuolinvuoden aikaiseksi veronalaiseksi ansiotuloksi. (Andersson ym. 2016, 450–451; HE 278/1998.)

Urheilijarahaston varoja ei voi nostaa kuin vasta uran jälkeen, millä pyritään turvaamaan uran jälkeinen aika. Urheilu-uran jälkeisen ajan taloudelliset ja sosiaaliset ongelmat pyritään ratkaisemaan urheilijarahastolla. Järjestelmä pyritään ylläpitämään selkeänä, yksinkertaisena ja tasapuolisena sekä yksilö- että joukkueurheilijoille. Rahastoinnissa on kysymys urheilijan omien varojen säästämisestä, jotka ovat tulonsaantihetkellä pois yhteiskunnan verotuloista. Verot lykkääntyvät kuitenkin maksettaviksi urheilu-uran jälkeen.

3.1.2 Valmennusrahasto

Valmennusrahastojärjestelmästä säädetään tuloverolain 116 b §:ssä. Valmennusrahasto on tarkoitettu yksilöurheilijoita koskevaksi. Sinne voidaan maksaa muita urheilutuloja kuin palkkaa. Rahastoiduilla varoilla on mahdollista kattaa ilman veromaksuja niitä urheiluun liittyviä kustannuksia, jotka joukkueurheilijoiden työnantajat maksavat urheilijoiden puolesta. Yksilöurheilijat voivat rahastoida hyväksyttäviä valmennusrahastoon tuloja, kuten palkintorahoja, starttirahoja ja muita urheilemisesta saatuja kotimaisia tuloja sekä kolmikantasopimuksella saatuja sponsorituloja. Kolmikantasopimuksessa yritys, urheilija ja lajiliitto sopivat keskenään sopimuksen vaiheista ja toimivat siinä tekijöinä. Maksaja siirtää urheilijan aloitepyynnöstä varat rahastotilille pidättämättä niistä veroa. Urheilijalle suoraan maksettuja varoja, kuten palkkaa tai ulkomailta saatuja tuloja ei voida rahastoida. Ulkomaan tulojen rahastointirajoitus on tehty kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi. Ulkomailla ansaitut palkinnon ja rahat ovat normaalisti lähdeverojärjestelmän alaisia. Rahastoitavaa urheilutuloa eivät lainsäädännön mukaan ole kaksikantasopimuksen mukaiset sponsoritulot, eivätkä seurojen ja liittojen valmennustuet. (Aaltonen K, 2004, 159-160.)

Toisin kuin urheilijarahastossa valmennusrahastosta on mahdollisuus nostaa urheilemiseen ja valmentautumiseen tarvittavia varoja ilman veroseuraamuksia alkuperäistä kulutositetta vastaan. Rahojen nostosta urheilijan tarvitsee kertoa omalle verovirastolle ennakkotietoa, mikäli hän aikoo hankkia tietokoneen, puhelimen tai urheilijan kunnon ylläpitämiseen tarvittavan laitteen. Verovirasto päättää tapauskohtaisesti, ovatko kyseiset hankinnat valmentautumiseen tai urheilemiseen tarvittavia tuotteita, jotka voitaisiin maksaa ilman veroseuraamuksia. Urheilija voi kunakin vuonna jättää alle 20 000 euroa valmennuskatteeksi valmennusrahastoon. Urheilijarahastoon on mahdollista siirtää enintään 30 %, kuitenkin enintään 50 000 euroa kalenterivuoden aikana valmennusrahastoon siirretyistä

bruttotuloista. Rahastojen siirtojen jälkeen mahdolliset valmennusrahastoon jääneet varat ovat verovuoden veronalaista tuloa. (Aaltonen, 2004, 160. Yleisurheilu.fi, Näin käytät valmennusrahastoa.)

Huippu-urheilun ammattilaisilla on tilaisuus vuosittain saada opetusministeriön myöntämä valmennus- ja harjoitteluapuraha huippu-urheilun mahdollistamiseksi. Apuraha on tuloverolain 82§ mukaan veroton, ja vuosina 2015 ja 2016 se on 20 000 tai 10 000 euroa. Ehtona apurahan saannille on menestys kansainvälisissä arvokisoissa tai täysipainoinen panostus kohti seuraavia olympiakisoja. Urheilija sitoutuu noudattamaan liittonsa valmennus- ja kilpailusopimusta, laatimaan kouluttautumissuunnitelman ja noudattamaan Suomen Antidopingtoimikunnan doping-säännöstöä. Apurahan maksaminen on mahdollista keskeytyä, pysyvän vamman, doping-rikkeen tai sopimusrikkomusten vuoksi. Urheilijan valmistautumista ja harjoittelua valvovat ja arvioivat lajiliitot ja Suomen Olympiakomitea. (Aaltonen, 2004, 161.)

3.2 Palkinnot urheilukilpailuista

Palkinnot ovat urheilijalle veronalaista tuloa ja ne arvostetaan täyteen arvoonsa Suomen hintatason mukaisesti. Jos palkinto on saatu vuonna 2015, se verotetaan vuoden 2015 tulona. Suomen verotuksessa ei ole merkitystä onko palkinto saatu kotimaassa vaiko ulkomailta. Tavarapalkinto arvostetaan siihen arvoon, minkä hinnan palkinnon saaja olisi siitä maksanut, mikäli olisi joutunut ostamaan sen. Urheilukilpailuista saatujen palkintojen verotusta läpikäydään Verohallinnon ohjeessa apurahojen, stipendien, tunnuspalkintojen ja muiden palkintojen verotuksessa. Tuloverotuksen kannalta on yhdentekevää, onko kilpailusta saatu korvaus palkinto vai urheilijan palkkiota. Urheilupalkinto muistuttaa olemukseltaan lahjaa, mutta se ei silti saa lahjan kaltaista verotuskohtelua. Kilpailun järjestäjä toimittaa ennakonpidätyksen urheilijan puolesta Suomessa saamastaan rahamääräisestä palkinnosta. Ennakonpidätys koostuu rahapalkinnon ja mahdollisen tavarapalkinnon yhteisarvosta. Rahapalkinnon vero on urheilijalle helpompi mak-

saa, kuin vero arvokkaista tavarapalkinnoista. Rahapalkinnon raha on konkreettisesti urheilijalla hallussa ja sillä on helppo suorittaa veron maksu. Urheilijalta vaaditaan ennestään varallisuutta, kun hän vastaanottaa arvokkaan tavarapalkinnon. Mikäli urheilija joutuu myymään tavarapalkintonsa heti sen saatuaan, asetetaan palkinnon raha-arvoksi palkinnon myyntihinta. (Eskelinen, 1995, 139-141.)

Urheilijat voivat saada palkinnoksi mitaleita, pokaleita, rahaa, lahjakortteja, matkoja, šekkejä, tavaroita, ajoneuvoja tai hyödykkeiden käyttöoikeuksia. Hyvin usein urheilukilpailuista saadut mitalit ja pokaalit lasketaan muistoesineiden joukkoon, eikä niillä katsota olevan taloudellista arvoa. Urheilija voi vapaasti tuoda mitalinsa kotiinsa palkintokaappiin, sillä niitä ei lasketa verotettavaan tuloon. Mikäli urheilija omistaa jo saamansa tuotepalkinnon tai ei ole saanut mahdollisuutta valita palkintoaan, tämän tuotteen raha-arvo voidaan verotuksessa alentaa enintään puoleen käyvästä arvosta. (Eskelinen, 1995, 140.)

Esko Linnakankaan kirjassa *Urheilu ja verotus* (1984) muistoesinepalkinnot kuten pokaalit ja koriste-esineet voidaan katsoa saaduksi ilman vastiketta. Ne yleensä sisältävät kaiverruksia, eikä niitä pidetä rahanarvoisena. Jos urheilija kuitenkin joutuu tai onnistuu myymään tällaisen palkintona saadun esineen, katsotaan, ettei satunnaisen myyntivoiton verotus tule kysymykseen. Muistoesine ei ole tuloa, koska sitä on vaikea myydä ja sen arvo on vaikeasti määritettävissä. Jotta käyttöesine urheilukilpailupalkintona jäisi verotuksen ulkopuolen piiriin, ei urheilijalle saa antaa mahdollisuutta palkinnon vapaaseen valintaan. Mikäli urheilijalle annetaan palkinnoksi ostokortti, bensiinin osto-osoitus tai ulkomaanmatka, kysymys ei liene verovapaasta palkinnosta vaan veronalaisesta palkkiosta. (Linnakangas, 1984, 244-245.)

3.3 Tunnustuspalkinnot ja stipendit

Tuloverolain 82§ mukaan veronalaista tuloa ei ole tieteellisen, taiteellisen tai yleishyödyllisen toiminnan tunnustukseksi saatu palkinto, joka on saatu julkisyhteisöltä tai Pohjoismaiden neuvostolta. Julkisyhteisöiksi voidaan luetella mm. valtio, läänien toimikunnat, kuntayhtymät, kunnat Suomen Pankki ja KELA. Kun urheilija voittaa olympialaisissa kultaa, on hän verohallinnon ohjeen mukaan oikeutettu mahdollisesti saamaan kotikunnaltaan raha- tai esinepalkinnon. Olympiavoittoa voidaan pitää yleishyödyllisenä toimintana, koska se ulottuu suorituksen normaalin piirin ulkopuolelle sen yhteiskunnallisessa yleishyödyllisessä merkityksessä. Sen katsotaan antavan urheilijan urheilulajille arvonnostatusta kansalaisten silmissä sekä tuovan nuorille urheilijoille motivaatiota kyseisen urheilulajin parissa ja tavoitetta mihin tähdätä. Urheilija on myös oikeutettu tunnustuspalkintoon, mikäli on menestynyt merkittävässä kansainvälisessä kilpailussa. Kun verataan tunnustuspalkkiota urheilijan apurahaan, tunnustus annetaan kilpakauden päätteeksi menestyksen ansiosta, kun taas apuraha myönnetään jo ennen merkittäviä urheilutekoja. (TVL 82§ 1992/1525; Linnakangas 1984, 246-249.)

Tuloverolain 82§ mukaan stipendit ja muut apurahat, joita urheilijat voivat saada koululaitoksilta opintoja varten eivät ole veronalaista tuloa. Sen sijaan taas valmennusstipendit ja valmennusapurahat ovat urheilijalle veronalaista tuloa. Urheilijalaitosten luovuttamat opiskelustipendit urheilijalle ovat myös katsottu olevan veronalaista, sillä ne voidaan tulkita urheilijan palkkioksi. Mikäli opiskelustipendejä jakaa urheilujärjestö, jonka sääntömääräiseen toimintaan kuuluu opiskelijoiden tukeminen stipendien kautta, on urheilija vapaa vastaanottamaan verovapaan stipendin. Verovapaan opiskelustipendin tulee aina olla palkinto hyvästä koulumenestyksestä, eikä se saa liittyä urheilijan ansioituneisuuteen urheilijana. Urheilusuoritusten palkkiostipendit verotetaan aina urheilijan palkkiona. (Eskelinen 1995, 146.)

3.4 Yhteistyökumppaneilta saadut tulot

Yrityksen ja urheilijan yhteistyön ansiosta urheilijalle syntyvää palkkaa tai korvausta ei aina katsota suoraan urheilijana saaduksi tuloksi. Tämä yhteistyökumppanuus saattaa käsittää sellaisia piirteitä, joissa EPL:n mukaan urheilija toimii normaalissa työsuhteessa yrityksen alaisuudessa. Tämän tapaista työtä voi olla esimerkiksi urheilijan aktiivinen toiminta yrityksen markkinointitehtävissä, juontajana tai haastateltavana osapuolena messuilla tai muissa julkisissa tapahtumissa. Myös mainoksista ja tuote-esittelystä saadut palkkiot voidaan katsoa luonteeltaan muuksi kuin urheilemisesta saaduksi tuloksi. Tämän tapaisesta työstä seuraa urheilijalle työsopimuksia ja palkanmaksua koskevat työ-, verolainsäädännön ja sosiaaliturvan velvoitteet. Mikäli urheilijalle maksettu palkkio on huomattavan suuri suhteessa tehdyn työn määrään ja verraten siihen, mitä vähemmän tunnettu urheilija siitä saisi palkaksi, voidaan katsoa korvauksen perustuvan urheilijan kuuluisuuteen eikä itse tehtyyn työhön. Mikäli urheilijan ansaitsema palkkio halutaan laskea urheilijan tuloksi, vaaditaan kolmikantasopimus urheilijan, yhteistyötahon ja lajiliiton välille. (Eskelinen 1995, 149.)

Yritysten ja yhteistyökumppaneiden maksamat mainostulot ja muut tulot voivat myös siis olla urheilijan palkkaa tai esimerkiksi mainostilan vuokraamisesta saatua tuloa. On mahdollista, että yhteistyökumppanit maksavat urheilijan rahastoon palkintorahoja ja mainostuloja. Tällöin korvaus tulee yrityksen oikeudesta käyttää urheilijan nimeä, ääntä tai nimeä sen markkinoinnissa tai yrityksen logon näkyemisestä urheilijan kilpa-asussa tai vaikkapa tämän autossa. Tämän tyyppisistä mainostamissuorituksista ansaitut palkkiot voidaan lääninveroviraston mukaan maksaa urheilijalle rahastosta verovapaasti urheilusta aiheutuneita kuluja vastaan, mikäli kolmikantasopimus on voimassa. (Eskelinen 1995, 149.)

Vielä 1990-luvulla tämän tyyppiset urheiluverotusta koskevat rajatapauspäätökset usein vaihtelivat eri oikeusasteissa. Päätökset syntyvät tapauskohtaisesti ja äänestyspäätöksillä, sillä korkein oikeus ei ollut vetänyt selkeää rajaa urheilijan palkkioihin yhteistyökumppaneilta. Sen aikaiset veroasiantuntijat jakoutuivat kahden leiriin. Toisessa leirissä rajattiin urheilijan palkkioiksi vain urheilukilpailuista

urheilusuoritusten perusteella maksettavat korvaukset. Toinen puoli katsoi, että urheilijan palkkiot voisivat liittyä myös urheilijan kuuluiisuuteen, kuten useissa mainostempauksissa hyödynnetään. Tähän kiistatilanteeseen saatiin ratkaisu, kun TVL 116a §:ssä vuonna 2006 määrättiin pelkistetysti, minkälaiset tulot kuuluvat urheilutuloiksi. (Eskelinen 1995, 149. TVL 116a §.)

3.5 Autoetu

Urheilijat, jotka saavat korvauksetta seuraltaan tai yhteistyökumppaneiltaan auton tai asunnon käyttöoikeuden, maksavat veroa edun käyvästä arvosta. Käypänä arvona pidetään verohallinnon vahvistamaa verotusarvoa, mutta jollei sitä ole vahvistettu, käytetään edun muuta käypää arvoa. Mikäli edun käypä hinta on verohallituksen luontaisetupäätöksiä pienempi, etua voidaan verottaa sen käyvästä arvosta. Verohallituksen määäämät luontaisetupäätökset koskevat vain työnantajalta saatuja etuja, minkä vuoksi verotoimisto saattaa arvostaa urheilijan auto- ja asuntoedun edusta seuralle syntyneiden kulujen määrän. Mikäli seura omistaa itse asunnon tai auton, pääomakulujen jakaminen saattaa olla hankalaa, mutta vuokra-autosta tai -asunnosta se käy helposti. (Eskelinen 1995, 150.)

Autoedun saadessaan, mikäli urheilija vastaa polttoainekuluistaan, auton käyttöoikeudesta käytetään nimitystä käyttöetu. Mikäli hän ei maksa polttoainekulujaan, puhutaan vapaasta autoedusta. Autoedun arvo lasketaan auton ohjeen mukaisesta vähimmäishinnasta tai auton kokoluokan mukaan. Autoetu konkretisoi, kun auton käyttöoikeus katsotaan urheilijan palkkioksi tai palkaksi. Hyvin usein urheilijat saavat autoedun suoraan autoliikkeeltä, jolloin autoliike voi käyttää urheilijaa markkinoinnissaan ja maksaa siitä urheilijalle korvausta auton käyttöoikeuden muodossa. Mikäli urheilija maksaa autosta vuokraa autoliikkeelle tai muunlaista vastiketta, on vastikkeen oltava oikean suuruinen verrattaessa markkinahintaan, jotta urheilija ei saisi verotuksellista etua. Jos urheilija saa auton käyttöönsä alihintaan, auton vuokra voidaan katsoa urheilijan palkkioksi. Autoedun laskemistapaa selvitetään tarkemmin liitteessä 2. (Eskelinen 1995, 150.)

Auton käypänä leasingvuokrana voidaan katsoa kyseiselle autolle vahvistettua verotusarvoa. Urheilijan vastatessa auton bensiineistä, vuokran tulisi olla ainakin auton käyttöedun verotusarvon suuruinen. Jos autoa vuokraava autofirma vastaa polttoainekuluista, vuokran minimiarvo on vapaan autoedun verotusarvo. (Eskelinen 1995, 149-150.)

Asunnon käyttöoikeiden verotus määräytyy asuntoedun arvon mukaan asunnon sijaintikunnan, valmistumisvuoden ja pinta-alan perusteella. Edun arvo voi nousta, jos urheilija, jolle asuntoetu on myönnetty, saa vapaasti käyttää sähköä tai vettä. Luonnollisesti edun arvo laskee, mikäli urheilija vastaa näistä kulueristä itse. Kun urheilija vastaa itse lämmityskustannuksista keskuslämmitysasunnossa, edun arvoa vähennetään 1.21 € neliömetriltä per kuukausi. Esimerkiksi Turussa asuva asuntoetua nauttivan urheilijan asuntoetu ja siihen sisältyvän lämmityksen raha-arvot ovat keskuslämmitysasunnoissa 176€ + 8,20 € neliömetriltä per kuukausi. Mikäli verotoimisto arvostaa urheilijan seuralta saaman asuntoedun raha-arvon seuralle asunnosta tulleiden kulujen perusteella, verotusarvoksi katsotaan vuokra-asunnosta seuralle syntyvät vuokratustannukset sekä muut asunnosta syntyvät menot. (Eskelinen 1995, 150-151.)

3.6 Urheilijan kulukorvaukset

Urheilemisesta johtuneita kulukorvauksia seuran tai liiton toimesta ei lasketa urheilijan veronalaiseksi ansiotuloksi eikä ennakonpidätyksenalaiseksi palkkioksi. Ainoana ehtona on, että korvaukset eivät saa ylittää syntyneiden kulujen määrää. Seuralla on mahdollisuus korvata verovelliselle urheilijalle kaikki kulut, jotka liittyvät välittömästi urheilijan harjoitteluun, pelaamiseen tai kilpailuun. Kilpailun järjestävä taho voi korvata urheilijalle kilpailusta syntyneet kulut, mutta ei harjoitteluun liittyviä menoja. Urheiluseura, liitto tai Olympiakomitea voivat korvata urheilijan valmennuksesta johtuneet kulut, siinä missä urheilijan rahastokin. Kun kulukorvaukset kohdistuvat maksajan edistämään toimintaan, on kulujen maksaminen mahdollista ja lain mukaista. (Eskelinen 1995, 167.)

Yksilöurheilulajeissa urheilija hoitaa toiminnastaan aiheutuvat kulut usein ensin itse ja saa kuittitodisteiden perusteella korvauksen seuraltaan, liitolta tai rahastolta. On myös mahdollista, että nämä kolme tahoa maksavat suoraan liikkeeseen urheilijan ostamat urheiluvarusteet, matkaliput tai majoitukset. Joukkueurheilijoiden kulut hoitaa heidän palkkansa maksava urheiluseura. Kuitenkin myös joukkueurheilijoille voi syntyä sellaisia kuluja, jotka voidaan laskea tulonhankkimis- tai tulonsäilyttämismenoihin. Nämä menot on mahdollista kuitata verovapaasti seuran puolesta tai ne voidaan vähentää urheilijan palkkioista verotuksessa. (Eskelinen 1995, 167.)

Urheilijoiden kulukorvaukset eivät saa ylittää urheilusta aiheutuneita välittömiä ja reaalisia kuluja. Näistä poikkeuksena ovat kilometrikorvaukset sekä päivärahat, jotka maksetaan verohallituksen vahvistamien enimmäismäärien mukaan verovapaasti ilman selvitystä syntyneistä todellisista kuluista. Kulujen määrän osoitus tapahtuu alkuperäisillä tositteilla, jotka jäävät kirjanpitoon korvauksen maksajalle. Kilometrikorvauksista ja päivärahoista urheilija tekee matkalaskun. (Eskelinen 1995, 167.)

Urheilijalle pitäisi syntyä korvattavia ja maksettavia kuluja lähinnä harjoittelemisesta ja kilpailemisesta, sekä joitain tulonhankkimiskuluja yhteistyökumppaneiden markkinointilaisuuksiin osallistumisesta. Urheilijaa on pidettävä verotuksessa urheilijana, sillä harrastajalla ei ole oikeutta vähennyskelpoisten kulujen korvaamiseen. Urheilijoille yleensä korvattavia kuluja ovat kilpailujen osanottomaksut, päivärahat, kilometrikorvaukset, matkustusliput, urheiluvälinekulut, auton vuokratkulut sekä kunto- ja urheilusalimaksut. (Eskelinen 1995, 168.)

3.6.1 Matkakulut

Urheilijan harjoitusleirit sekä kilpailu- ja harjoitusmatkat synnyttävät ison osan urheilijoiden kuluista. Matkat urheilukilpailuihin sekä harjoituspaikoille tulkitaan urheilijan työmatkoiksi, ja niistä voivat urheiluliitot ja -seurat verovapaasti maksaa päivärahaa, yöpymiskorvausta ja majoittumiskuluja urheilijalle.

Verotuksessa työmatka määritellään matkaksi, jonka palkansaaja tilapäisesti suorittaa, jotta pääsee tekemään työhön liittyviä tehtäviään erityiselle työtekemispaikalle varsinaisen työpaikan ulkopuolelle. Varsinainen työpaikka on määriteltä paikaksi, jossa työntekijä vakituisesti työskentelee. Esimerkiksi nyrkkeilijälle työpaikka on tämän käyttämä nyrkkeily sali. Urheilijalla ei tarvitse olla vakituista työpaikkaa, mutta se on tällaisessa tapauksessa määriteltä paikaksi, josta tämä hakee työmääräykset. Työmatkan ei tarvitse aina tapahtua työnantajan määräyksestä, vaan urheilija voi omatoimisesti matkata harjoittelemaan toiselle paikkakunnalle. Tällöin urheilija on edelleen verotuksellisesti samassa asemassa kuin määräyksestä matkaan lähtenyt urheilija. (Eskelinen 1995, 168-169.)

Mikäli yksilöurheilija on sellaisessa asemassa, että tämä joutuu usein vaihtamaan harjoittelupaikkaansa, esimerkiksi eri valmentajien paikkakuntien mukaan, voidaan katsoa, että urheilijalla ei ole varsinaista työpaikkaa. Tämän tyyppinen tilanne antaa mahdollisuuden siihen, että hänelle voidaan korvata päivittäiset työmatkat asunnolta työtekemispaikalle. Urheilija on tällöin oikeutettu ateriakorvaukseen verottomasti, mikäli työnantaja ei ole järjestänyt ruokailua työtekemispaikalla. (Eskelinen 1995, 169-170.)

Suomen kylmien talviolosuhteiden vuoksi kesälajien ammattilaiset, kuten yleisurheilijat, suuntaavat usein talvipakkasten aikaan harjoittelemaan ulkomaille etelään. Tämän kaltaista matkaa voidaan pitää tilapäisenä työmatkana ja kyseiseltä ajalta on mahdollista maksaa ulkomaan päivärahaa ja korvata urheilijalle majoituskuluja ja muita menoja. Tämä vain siinä tapauksessa mikäli urheilija toimii suomalaisen seuran nimissä. Jos urheilija siirtyy ulkomaille muutamaksi kuukaudeksi pelaamaan tai kilpailemaan ulkomaalaiseen joukkueeseen, suomalaista seuraa ei pidetä enää urheilijan työnantajana. Tällöin kyseessä ei ole enää tilapäinen työmatka, vaan ulkomailla syntyneet kulut ovat elantokustannuksia eivätkä siis ole verovapaasti korvattavissa. (Eskelinen 1995, 170.)

Tapauksia jolloin urheilijoiden matkakulukorvauksia ei voida korvata verova-
paasti:

1. Jos urheilijaa ei pidetä verotuksessa urheilijana
2. Kun urheilija jatkaa oleskeluaan harjoitusleirin maassa harjoitusjakson päätyttyä loman muodossa, korvattavaksi kuluiksi hyväksytään vain harjoitusleirin aikaiset kulut
3. Jos urheilija tekee lomamatkan harjoitusmatkan nimellä, siitä syntyviä kuluja ei korvata
4. Kun urheilija matkaa esimerkiksi vanhempien paikkakunnalle pyhien viettoon ja harjoittelee samalla, tulkitaan matka tästä huolimatta lomamatkaksi. (Eskelinen 1995, 170-171.)

3.6.2 Päivärahat ja kilometrikorvaukset

Harjoitus- ja kilpailumatkan ajalta urheilija on oikeutettu saamaan päivärahaa, kuitenkin enintään varohallituksen vahvistaman maksimäärän verran. Päiväraha Suomessa on vuonna 2016 40,00 euroa ja osapäiväraha 19 euroa. Päivärahan enimmäismäärä suhteutetaan matka-aikaan. Yli kuuden tunnin matkasta voidaan maksaa osapäivärahaa ja koko päivärahaa maksetaan yli 10 tunnin matkasta. Urheilijan suoritus- tai harjoittelupaikan tulee olla yli 15 kilometrin etäisyydellä varsinaisesta harjoittelupaikasta tai asunnosta riippuen siitä kummasta matkaa lähdetään tekemään. Lisäksi suoritus- ja harjoittelupaikan tulee olla yli 5 kilometrin etäisyydellä sekä varsinaisesta harjoittelupaikasta että urheilijan asunnosta. Matka-aika lasketaan matkavuorokausina, joka tarkoittaa enintään 24 tunnin mittaista ajanjaksoa, joka alkaa urheilijan lähtiessä matkalle asunnoltaan tai varsinaiselta harjoituspaikaltaan. Matkavuorokausi katsotaan päättyneeksi kun urheilija palaa kotiin tai harjoituspaikalleen. Kun matkaan käytetty aika ylittää viimeisen täyden matkustusvuorokauden vähintään 2 tunnilla, urheilija on oikeutettu ylimenevältä osalta osapäivärahaan. Sama tilanne kuin äskeisessä esimerkissä, mutta

matkustusvuorokausi ylittyy 6 tunnilla. Tällöin ylimenevältä osalta voidaan maksaa verovapaasti kokopäivärahaa. Päivärahalla pyritään korvaamaan urheilijalle vieraalla paikka kunnalla tai ulkomailla oleskelusta aiheutuneet elinkustannusten kulut. Päiväraha ei ole verovapaa palkka tai palkkio vaan kulukorvaus. (Eskelinen 1995, 171.)

Urheilija voi saada kilometrikorvauksia seuraltaan ajaessaan omaa autoa tai jonkun muun omistuksessa olevaa ajoneuvoa, mikäli suoritetut matkat kohdistuvat urheilupaikoille. 2016 vuoden kilometrikorvaus on 43 senttiä. Jos urheilija vuokraa harjoitusleirin ajaksi vuokra-auton sen vuokraushinta on korvattavissa verovapaasti. Jos kyseistä autoa käytetään vapaa-ajallakin, vuokra jaetaan korvauskelpoisen harjoitusajojen ja yksityisajojen kesken kilometrimäärien perusteella. Urheilijalle voidaan korvata polttoainekulut urheiluajojen osalta, kun lasketaan polttoainekustannukset ja jaetaan ne ajettujen kilometrimäärien suhteessa yksityisajoihin ja korvattaviin urheiluajoihin. (Eskelinen 1995, 172.)

3.6.3. Urheilijan muita kulukorvauksia

Ammattuurheilijat saattavat tarvita matkoillaan erilaisia avustajia, kuten valmentajia, hieroja, huoltajia ja tulkkeja. Avustajien matkakulut on mahdollista korvata siinä missä urheilijan matkakulutkin, kunhan avustajan mukanaolo on tarpeeksi hyvin perusteltu. Urheilijan aviovaimo tai tyttöystävän matkakulut ovat korvattavissa matkan ajalta, mikäli puolison mukanaolo on perusteltua. Puoliso voidaan katsoa avustajaksi, mikäli:

- urheilija matkustaa ainoana lajin suomalaisena ulkomaille
- urheilija tarvitsee avustajaa esimerkiksi hierontaan tai ajanottoon
- urheilija ei puhu matkustusmaan vierasta kieltä
- urheilijan puoliso voi toimia ammattitaitonsa ansiosta huoltajana tai urheilijalla ei ole muita huoltajia

Mikäli joukkueellinen urheilijoita matkustaa vieraaseen maahan jokaisella joukkueen jäsenellä ei voi olla omaa huoltajaa. (Eskelinen 1995, 173-174.)

Sellaiset urheiluasut ja -välineet, joita urheilija lajissaan tarvitsee, voidaan korvata urheilijalle verottomasti seuran puolesta. Arvokilpailujoukkueen kilpa- ja oleskeluasut on verotuksessa hyväksytty sellaisiksi, joiden luovuttamisesta urheilijalle kilpailun jälkeen ei ole aiheutunut verotettavaa tuloa. Niitä pidetään muistoesineinä, joilla ei ole käyttöä kilpailun jälkeen niiden antajalle. Oheisharjoitteluun kuuluvat välineet ovat myös urheilijan kuluina. Hiihtäjälle voidaan esimerkiksi korvata lenkkitossut ja pitkän matkan juoksijalle sukset oheisharjoittelua varten. Asian ratkaisee se, että kyseinen väline palvelee oman ammattilajinsa harjoittelua. Senpä vuoksi golfmailat eivät ole sellainen tuote, joka voitaisiin korvata, sillä sen ei katsoa palvelevan esimerkiksi hiihtäjän harjoittelua. Urheilijalle voidaan korvata oheisvälineitä kohtuullisessa määrin. Jos kestävyysjuoksija tilaa itselle kymmenet hiihtosukset, voidaan tulkita, että hän tuskinpa käyttää niitä pelkästään itse. (Eskelinen 1995, 175-176.)

Urheilija kuuluu jäsenenä urheiluseuraansa. Seuran jäsenmaksu voidaan vähentää siis urheilijan verotuksessa. Mikäli urheilukilpailu vaatii lisenssin hankkimisen, myös se voidaan tulonhankkimiskuluna korvata. Urheilijan maksamat tapaturmavakuutukset, matkavakuutukset sekä urheiluvälinevakuutukset ovat korvattavissa. Lisäksi seura tai liitto voi ottaa urheilijalle vapaaehtoisen eläkevakuutuksen. (Eskelinen 1995, 176.)

4 ESIMERKKEJÄ AMMATTIURHEILIJOIDEN VEROTUKSESTA

Havainnollistaakseni, kuinka urheilijoiden verotus sekä tulojen ja etujen saanti ilmenee todellisuudessa, tarvitsin konkreettisia esimerkkejä ja havaintoja. Pyysin haastattelua jääkiekkoa Suomen toiseksi korkeimmalla sarjatasolla pelaavalta ammattilaismaalivahdilta. Virallisen haastattelun lisäksi olen käynyt keskusteluja eri ajankohtina kyseisen urheilijan kanssa verotuksesta sekä eduista, joita hän on saanut seuraltaan. Haastattelussa ollut jääkiekkoilija aloitti kautensa Suomen korkeimmalla sarjatasolla, mutta siirtyi kauden edetessä vuokralle pelaamaan yhtä sarjatasoa alemmas. Hän toimii täysipainoisena urheiluammattilaisena, ja siitä syystä hän sopi täydellisesti opinnäytetyöni kohderyhmään.

Haastattelu on toimiva tutkimusmenetelmä, koska sen avulla saadaan nopeasti ja tehokkaasti kerättyä syvällistä tietoa tutkittavasta kohteesta. Haastattelu mahdollistaa haastateltavalle kertoa asioista vapaasti, jolloin se tuo uutta perspektiiviä haastattelun tekijälle. Tässä opinnäytetyössä toteutettu haastattelu oli malliltaan teemahaastattelu. Haastattelukysymykset ovat työn liitteenä 1. Uusien näkökulmien avautuminen haastattelijalle on teemahaastattelun merkittävä vahvuus. (Ojasalo ym. 2009, 41-42.)

Toinen tutkintamenetelmä, jota käytin oli dokumenttianalyysi. Se on menetelmä, jossa tarkastelukohteina voivat olla tekstiksi muutetut valmiit haastattelut, internetsivut, lehtiartikkelit, raportit tai muut kirjalliset materiaalit. Tarkoituksena on saada tutkittavasta tekstistä järjestelmällinen, sanallinen ja selkeä kuvaus samalla analysoida sen sisältöä. Dokumenttianalyysi pyrkii informaatioarvon lisäämiseen ja luotettavien johtopäätösten syntyyn. (Ojasalo ym. 2009, 121.)

Poimin oikeuden eri asteiden lähteistä urheilijoihin liittyviä oikeustapauspäätöksiä, joissa oli kyse verotuksesta, verovähennyksistä tai palkkioista. Oikeuden tapauksia löytyi urheiluverotusta käsittelevistä kirjoista, vero.fi- ja finlex.fi-sivustoilta. Osa esimerkkitapauksista koski erityisesti jääkiekkoilijoita. Valitsin kyseiset

aiheet, jotta niiden vertaaminen ammattilaisjäähkiekkoilijan haastatteluun olisi loogisempaa ja helpompaa lukijalle.

4.1 Ammattilaisjäähkiekkoilijan haastattelu

Lähdimme haastattelussa liikkeelle urheilijan työsopimuksesta, joka luo pohjan seuran ja pelaajan välille. Haastateltavani mainitsi kiinnostavansa huomiota ennen sopimusta kirjoittaessa urheiluseuran sijaintiin, sen sarjaporrastilanteeseen ja omaan elämäntilanteeseensa ja tavoitteisiinsa. Hän ei ole sopimuksen valmisteluvaiheessa yksin työnantajan kanssa, vaan mukana toimii hänen palkkaamansa pelaaja-agentti. Agentin tehtävä on olla mukana sopimusneuvottelussa ja saada aikaiseksi pelaajalle mahdollisimman sopusuhtainen pelaajasopimus. Urheilija agenttinsa avustuksella ehdottaa seuran tarjoamaan työsopimukseen parhaaksi näkemiään parannusehdotuksia, kuten esimerkiksi asuntoetua, ruokailuetua tai vaikkapa palkan korotusta. Lopussa molemmat osapuolet niin pelaaja kuin työnantajana toimiva kilpaurheiluseura tulevat toisiaan vastaan, kunnes saadaan aikaan kaikkia tyydyttävä lopputulos. (Järvinen 2.4.2016.)

Eläketurvaa kyseinen jääkiekkoilija ei ollut vielä ehtinyt suunnittelemaan, mutta oli tietoinen erilaisista eläke- ja urheilijarahastojen toiminnoista. Hän mainitsi palkastaan maksettavan automaattisen eläkemaksun olevan jääkiekkoilijoilla niin minimaalinen, ettei sillä juuri eläkkeellä tulisi toimeen. Itse rahan säästäminen eläkepäiviä varten on käynyt mielessä, mutta on vaikea prosessi toteutettavaksi. Jääkiekkoilijan ammattiura on niin lyhyt, että uran loppuessa urheilijat menevät vielä päivätöihin ennen lakisääteisen eläkeiän alkamista. Suomessa asuvalla ammattieurheilijalla on tavallisen palkansaajan tapaan oikeus saada kansaneläkettä, joka on mukana täydentämässä työeläkettä. Ammattieurheilijan on hyvä muistaa, että esimerkiksi pankit ja vakuutuslaitokset tarjoavat mahdollisuuden ylimääräisen eläkesäästämisen toteutukseen jo nuoremmallakin iällä. Eläkesäästämismaksuista on mahdollista saada vähennyksiä verotuksessa. (Järvinen 2.4.2016; OP-eläkesäästö.)

Urheilurahaston hyödyntäminen on loistava valinta, kun urheilija alkaa toteuttamaan uran jälkeisen ajan taloudellista turvaamista. Tätä rahastointimahdollisuutta ammattilaisjäähkiekkoilija ei kuitenkaan vielä ole alkanut toteuttamaan, vaikkakin hän oli perehtynyt aiheeseen. Rahastoinnin aloittamisen suurimmat haittatekijät ovat varmasti palkan suhteellisen pieni määrä sekä informaation vähyys rahastoinnin toimivuudesta. Nuoren ammattilaisurheilijan ensimmäiset ajatukset kuukausipalkkoja saadessaan ovat todennäköisesti rahan käyttämisen kohteet, eivätkä niinkään peliuran jälkeiseen aikaan tähtäävät säästötoimet. Vanhemmalla iällä, kun pelaaja alkaa todennäköisesti perustamaan perhettä ja peliura lähenee loppua, urheilija ymmärtää tulevaisuutensa turvaamisen taloudellisesti. Uran jälkeisinä ensimmäisinä vuosina urheilijoiden tulon saanti yleensä pienenee huomattavasti ja tällöin peliuran aikainen rahastosäästämisen merkitys konkretisoituu. (Järvinen 2.4.2016.)

Urheiluseuraltaan haastateltava saa toiselle paikkakunnalle muutettuaan asunnon ja lounaan kerran päivässä. Niistä hänelle ei koidu kustannuksia, vaan ne ovat kokonaan seuran puolesta hoidettuja etuja. Kulukorvauksista ammattilaismaalivahtimme on ennenkin saanut etua. Lenkkitosut, tietokoneet ja muut urheiluammatissa hyödynnettävät välineet on mahdollista vähentää verotuksessa, kuten kyseinen jääkiekkoilija on tietoisesti tehnyt. Tietokone on ainut tuote, mikä saattaa aiheuttaa listassa ihmetystä. Mikäli tietokone tulee esimerkiksi jääkiekossa torjuntajen ja omien otteluiden katsomiseen, on tämä kulukorvaus verottajalle juridisesti pätevä. Uutena tietona haastattelusta kirjoittajalle tuli agenttimaksut, jotka on mahdollista vähentää verotuksessa kokonaan. Matkakulukorvaukset ovat olleet tärkeä vähennyshyöty tämän jääkiekkoilijan tapauksessa, sillä hän on joutunut matkaamaan kahden kaupungin väliä vuokrapestistään johtuen. (Järvinen 2.4.2016).

Urheiluseuroissa toimiston puolelta löytyy usein henkilöitä, joilta pelaavat voivat käydä kysymässä neuvoa verotusta ja palkka-asioita koskeviin kysymyksiin. Esimerkiksi jääkiekkoliiton puolesta jääkiekkoilijat eivät saa automaattista ohjausta verotukseen tai rahastosäästämiseen liittyen. Nuoremmat pelaajat, kuten haas-

tattelussa ollut jääkiekkoilijamme, oli saanut tietoa vanhemmilta joukkuekave-reilta kulukorvausmahdollisuuksista. Suomen lainsäädäntö ottaa urheilijat merkittäväällä tavalla huomioon verotuksessa tarjoten kulukorvauksia sekä rahastointijärjestelmiä. Ainoa ongelma on, että tiedon puute eduista tuo vuosittain ison rahallisen menetyksen monelle urheilijalle.

Mikäli haastattelussa ollut jääkiekkoilija haluaisi aloittaa urheilijarahastosäästämisen, tulisi tämä aloittaa ottamalla yhteyttä Obsido Oy:hyn. Se on varainhoitoon erikoistunut yhtiö, joka on keskittynyt ammattuurheilijoiden varainhoitoon. Obsido Oy hallinnoi Suomessa jääkiekkoilijoiden säästöjä, jonka toimia valvoo Finanssi- valvonta. Jääkiekkoilijalle rahastosäästämisen aloittaminen vaatii vain merkintätunnusten tilaamisen ja sähköisen lomakkeen täytön Obsido Oy:n sivustolla. Lomakkeeseen jääkiekkoilija syöttää työnantajaseuransa, jolloin merkinnästä saapuu tieto seuran palkanmaksajalle. Sellaisen säästöohjelman mukaan, jonka pelaaja on lomakkeeseen määrittänyt, alkaa työnantajan tilisiirron jälkeen rahastosäästäminen Obsido Oy:ssä. Jääkiekkoilijalla on mahdollisuutena valita sijoitussalkukseen kolme vaihtoehtoa: Varovainen, tasapainoinen, tai aggressiivinen. Valinta perustuu siihen, millaisella riskillä urheilija on halukas kasvattamaan sijoitettua pääomaansa pitkällä aikavälillä. (Obsido Oy.)

4.2 Esimerkkitapauksia urheilijoiden verotuksesta

Seuraavassa käydään läpi urheilijarahastointia kuvitteellisten esimerkkien kautta. Rahaston pääasiallinen hyöty tulee urheilu-uran päättymisen jälkeen, kun urheilijalla on mahdollista tulouttaa säästämänsä urheilutulonsa vähintään 2 ja enintään 10 vuodessa tasasuurissa erissä. Urheilija, joka tienaa lajinsa avulla ainakin 9600 verovuoden aikana voi siirtää urheilutulostaan enintään 50 % urheilutulon bruttomäärästään urheilijarahastoon. Urheilijarahastoon ei kuitenkaan saa siirtää kuin maksimissaan 100 000 euroa bruttotulosta, joka rajoittaa parhaiten tienaa-vien suomalaisten rahastotoimintaan. (TVL 116§.)

Tapaus 1:

Jääkiekkoilija on ansainnut vuoden aikana 45 000 euroa ja siirtää ansaitsemistaan tuloista enimmäismäärän eli 50 prosenttia urheilijarahastoon. 22 500 euroa menee rahastoon ja hänelle jää 1875 euroa käyttöönsä kuukauden ajaksi. Siirtämällä maksimaalisen määrän rahastoon jääkiekkoilija pyrkii turvaamaan mahdollisimman tehokkaasti uran jälkeistä aikaa. Rahastoon siirrettävästä summasta ei tarvitse peliuran aikana maksaa veroa, vaan vasta silloin kun se nostetaan rahastosta.

Tapaus 2:

Mennään muutama vuosi eteenpäin, kyseessä on sama jääkiekkoilija, mutta nyt hän on vakiinnuttanut paikkansa seuransa tärkeimpänä yksilönä. Palkka on noussut 220 000 euroon vuodessa ja hänellä on aikomuksena edelleen rahoitoida varojaan. Tällä kertaa kyseinen jääkiekkoilija ei voi tallettaa urheilijarahastonsa puolta bruttopalkastaan sillä rajana on 100 000 euroa vuodessa. 10 000 euroa kuukaudessa jää urheilijan käyttöön, jolla varmasti tulee toimeen ja elättää isommankin perheen. Suuria summia tienaaaville suomalaisurheilijoille rahaston käyttö on henkilökohtaista säästämistä, jossa merkittävä verohyöty on tosiasia. Mahdollistamalla rahastoinnin Suomen valtio saa pidettyä hyvin tienavia urheilijoita kotimaassa veronmaksajina, eikä tällöin ole niin suurta houkutusta lähteä Suomesta pois karkuun sen kovaa verotusta.

Tapaus 3:

Kun jääkiekkoilija on saanut uransa ammattilaisena päätökseen, odottavat häntä tässä tapauksessa kokonaisuudessaan 500 000 euron urheilurahastovarot. Urheilija haluaa tulouttaa rahansa 10 vuoden kuluessa, jolloin häntä verotetaan jokaisena 10 vuotena 50 000 euroa samalla muiden kyseisen verovuoden ansiotulojen rinnalla.

Kolme edellä mainittua esimerkkejä osoittavat, että rahastoinnit ovat hyvin yksilöitävissä. Niitä käytävällä täytyy olla ymmärrystä katsoa kohti tulevaisuuttaan, mutta samalla järkeä huolehtia sen hetkisistä tuloista ja menoista. Rahastointi ei varmasti sovi jokaisen urheilijan elämäntilanteeseen, mutta sen mahdollisuudesta kannattaa ottaa hyöty irti. Kaiken kaikkiaan urheilurahastot ovat osoitus

siitä, kuinka hyvin urheilijat otetaan huomioon verotuksessa heidän poikkeavasta ammatinharjoittamismuodostaan johtuen.

Tapaus 4:

Korkeimman hallinto-oikeuden 04.05.1999/993 päätöksessä käsitellään urheilijarahaston korko-osuutta ja sen maksamista urheilijalle uran jälkeen. Urheilija ja Suomen Urheiluliitto ry olivat tehneet sopimuksen, jonka mukaan urheilijalle tulleet palkkiot oli maksettu tarkoituksen mukaisesti urheilijarahastoon. Rahaston säännöt sanoivat maksettujen korvausten olevan liiton omaisuutta. Vasta urheilijan uran päätyttyä liiton oli määrä luovuttaa urheilijalle hänen nimiinsä kertyneet rahastosäästöt. Urheilijalla oli oikeus saada rahastoon kertyneelle pääomalle ainakin Suomen Pankin peruskorkoa vastaava vuosikolmanneksen alimmalle saldolle laskettava korko. Liitto oli velvollinen korvaamaan tämä korkosumma urheilijalle, kun rahaston loppusumma voitiin maksaa urheilijalle. Korkoa oli urheilijalle uran loputtua kertynyt 108 000 markkaa, joka tuli maksaa urheilijan uran aikana ansaitsemista palkkioista rahastoon kertyneelle pääomalle. Korko oli tuloverolain 32 ja 33§:n mukaan urheilijalle pääomatuloa. (KHO 1999/993.)

Tapaus 5:

Urheilijoiden kulukorvausmenettelyistä käytetään havainnollistava esimerkkinä tapausta, joka löytyy Antti Eskelisen vuoden 1995 kirjasta Urheilu ja verot. Esimerkki koskee kaluston hankintamenon korvausta, jossa urheilija on hankkinut videokameran lajitekniikkansa seuraamiseen 7 500 markalla. Urheilija ei käytä kameraa ainoastaan urheilun tukemiseen, vaan 1/3 kokonaiskäytöstä tulee vapaa-aikaan. Arvioidaan, että kameran käyttöikä on 5 vuotta. (Eskelinen 1995, 178-179.)

Kamera voidaan korvata vähentämällä kameran ostohinnasta eli 7 500 markasta yksityiskäytön osuus eli 1/3, joka on 2 500 markkaa. Tällöin korvauskelpoiseksi määräksi tulee näiden erotus eli 5 000 markkaa. Videokameran tekninen käyttöikä on arvioitu yli 3 vuoden mittaiseksi, joten se luokitellaan kalustoksi. Laitteen korvauskelpoinen hinta 5 000 markkaa jaetaan niiden vuosien lukumäärällä, joka arvioidaan kameran käyttöikäksi. Urheilija saa vuosittaisena korvauksena viiden vuoden ajan vuosipoistoa vastaavan rahasumman, tässä tapauksessa 1000 markkaa/vuosi. (Eskelinen 1995, 177-179.)

Urheilijalle saattaa aiheutua hintavista hankinnoista rahoitusongelmia. Niiden välttämiseksi ratkaisuna voi toimia oman urheiluseuran apu, jossa seura ostaa kaluston ja luovuttaa sen käyttöoikeuden itse urheilijalle. Seuran ja urheilijan on oltava tarkkana, että kyseistä kalustoa käytetään vain urheilutarkoitukseen. Mikäli laitetta tai välinettä käytetään myös vapaa-aikana, käyttöoikeutta on mahdollista verottaa valtion toimesta. Toinen mahdollinen tie urheilijan kaluston hankkimiseksi on urheiluseuran antama laina urheilijalle tavaran hankintaa varten. Tämän kaltaisessa menettelyssä on kiinnitettävä huomiota TVL 67§ työsuhdelainaa koskeviin määräyksiin, jossa korottomasta tai pienikorkoisesta lainasta saattaa syntyä verotettavaa menoa urheilijalle. (Eskelinen 1995, 179.)

5 JOHTOPÄÄTÖKSET

Opinnäytetyön päällimmäiseksi tavoitteeksi nousi urheilijoiden tiedon lisääminen heitä koskevissa verosäännöksissä sekä muissa talouteen liittyvissä aihealueissa. Se aika, jolloin urheilijat ansaitsevat leipänsä kilpaurheilun parissa on lyhyt ja täynnä riskitekijöitä, mutta se voi olla heille taloudellisesti tuottoisinta aikaa heidän elämänsä aikana. Urheilu-uran aikana tienattuja varoja olisi tärkeä saada säästöön tulevaisuutta varten, jotta palaaminen kilpauran jälkeen tavalliseksi työssäkäyväksi veronmaksajaksi tai opiskelijaksi kävisi taloudellisesti vaivattomammin. Merkittävää oli huomata tutkimuksen aikana kuinka hyvin Suomen lainsäädäntö ottaa urheilijat huomioon verotuksessa. Urheilija-ammatin erikoisen luonteen vuoksi näen oikeudenmukaisena urheilijoille tarkoitettua rahastointia, edut ja kulukorvaukset, joiden avulla on mahdollista optimoida verotusta ja ylläpitää täyspainoisesti urheilijan elämää.

Joukkueurheilijat ja yksilöurheilijat ovat usein eriävissä asemassa oikeudellisesti. Joukkueurheilija pelaa urheiluseuran alaisuudessa, joka hoitaa urheilijan palkanmaksun, urheiluvälineiden kulut, sekä vakuutukset ja eläkemaksut. Kaikilla yksilöurheilijoilla ei ole sopimusta lajiliittoon tai urheiluseuraan, jolloin he joutuvat itse kerryttämään rahat eläkkeeseen, vakuutuksiin ja urheiluvälineisiin. Yksilöurheilijat saavat tulonsa urheilumenestyksen ansiosta kilpailupalkkioina, sponsoritukina ja apurahoina.

Oli kyse sitten yksilö- tai joukkueurheilijasta, on heidän kannattavaa hyödyntää kulukorvauksia verotuksessa. Urheilijalla on mahdollisuus vähentää selvästi urheilemiseen liittyvät kulut. Järkevä urheilija huolehtii verotuksensa oikeellisuudesta ja sitä on hyvä osoittaa tehdessä veroilmoitusta. Veroilmoitus sisältää tuloja, menoja ja vähennyksiä, mutta se täytyy korjata sellaiseksi, ettei sieltä puutu urheilijalle vähennyskelpoisia kuluja. Ilmoitukseen lisättäviä vähennyskelpoisia menoja ovat muun muassa agenttimaksut, kilometrikorvaukset, matkakulut ja urheiluvälineet.

Ammattiurheilijan talouden kannalta on tärkeää, että hänen ansaitsemat tulot ovat verotuksessa urheilun perusteella saatua tuloa. Urheilemisen tulee olla selkeästi henkilökohtaista tulonhankintaa, jotta siitä johtuvat kulut ovat juridisesti vähennyskelpoisia. Lainsäädännössä puhuttaessa urheilijan tulosta, nousee esiin kaksi samankaltaiselta kuulostavaa käsitettä: Urheilijan palkkio ja urheilutulo. Urheilijan palkkiokäsitteen alle voidaan hyväksyä urheilijan tulonhankinnat laajemmin kuin urheilutuloon, joka taas viittaa suoraan urheilijarahastoon hyväksyttäviin sijoituksiin. Esimerkiksi urheilutuloon ei lasketa sellaisia mainossopimustuloja, joissa lajiliitto ei ole ollut kolmantena sopijapuolena.

Urheilijarahastointi on tärkein keino urheilijoiden tulojen ja säästöjen säätelyssä. Tiivistäen, urheilijarahasto antaa ammattiurheilijalle mahdollisuuden siirtää 50 % välittömästi urheilusta saamistaan tuloista, kuitenkin vain 100 000 euroa vuodessa. Rahastoinnin avulla tasoitetaan urheilu-uran aikaisia tuloja myös urheilu-uran jälkeiselle elämänvaiheelle. Rahastoinnista syntyvä verohyöty määräytyy progressiivisen asteikon perusteella, joka tarkoittaa veron määrää suhteellisesti sitä suurempana mitä korkeammaksi tulojen kokonaissumma nousee. Rahastosiirron ansiosta osa tuloista tulee verotettavaksi myöhemmin, jolloin progressio laskee. Urheilijan nostaessa rahastovarojaan itse määrittämässään vuotuisissa sykleissä urheilu-uran päätyttyä, on hänellä mahdollisuus vaikuttaa verotettavan tulon määrään eri nostovuosina.

Tämä opinnäytetyö esittelee eri tavat ja huomioon otettavat asiat, jotka liittyvät urheilijan tulon muodostumiseen ja sen verotukseen. Olen esittänyt palkan ja palkkioiden vastaanottamistapojen suosituksia ja niiden sijoitustapoja, jotka Suomen lainsäädäntö mahdollistaa vain ja ainoastaan ammattiurheilijoille. Urheilijalle ei löydy yhtä oikeaa tietä tulojen ottamiseen ja verotuksen hyödyntämiseen, sillä siihen vaikuttaa elämäntilanne, vuositulot ja kilpauran kesto. Tähän opinnäytetyöhön liittyvänä jatkotutkimusaiheena olisi mahdollista pohtia, kuinka nämä kolme edellä mainittua tekijää peilaavat urheilijoiden tulonsaantimahdollisuuksiin ja rahastosäästämishalukkuuteen.

Suomessa verotus on luotu urheilijan kannalta reiluksi ja mahdolliseksi optimoida oman uraan ja elämään sopivaksi. Urheilijan verotus on asetettu oikeudenmukaiseksi tavallisten työssäkäyvien ihmisten rinnalla. Päättäjät ovat noteeranneet urheilu-urien ajoittumisen nuoreen ikään ja suhteelliseen lyhyeen keston. Urheilijan oikeudellinen erityisasema avaa mahdollisuuksia säästämiseen ja kulujen takaisin saamiseen. Rahastointi tähtää urheilu-uran jälkeiseen aikaan, kun taas kulukorvaukset ja vähennykset tuovat urheilijalle taloudellista motivaatiota oman lajinsa parissa jatkamiseen uran aikana. Paljolti on urheilijasta itsestä kiinni; hänen täytyy itse olla kiinnostunut oman talouden huolenpidostaan ja verotukseen liittyvistä eduista urheilu-uransa rinnalla.

LÄHTEET

- Aaltonen, K. 2004. Urheilun ja liikunnan oikeus käytännössä. Pieksämäki: RT-Print Oy.
- Andersson, E & Linnakangas, E & Frände, J. 2016. Tuloverotus. Helsinki: Talentum pro.
- Ennakkoperintälaki 20.12.1996/1118. Viitattu 20.2.2016. <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1996/19961118#L2P13>
- Eskelinen, A. 1995. Urheilu ja verot. Helsinki: Suomen urheiluliiton julkaisut Oy.
- HE 259/2009.
- HE 278/1998.
- Järvinen, K. 2016. Ammattijääkiekkoilija. Haastattelu 2.4.2016.
- KHO 1999/993
- Laki24.fi 2016, Työsopimus: Työsuhteen tunnusmerkit. Viitattu 27.9.2015. <http://www.laki24.fi/tyvi-tyosuhde-tunnusmerkistooppi/>.
- Laki urheilijan tapaturma- ja eläketurvasta 24.4.2009/276 1§. Viitattu 20.2.2016 <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2009/20090276>.
- Linnakangas, E. 1984. Urheilu ja verotus. Vammala: Vammalan kirjapaino Oy.
- Niskakangas, A. 2005. Johdatus Suomen verojärjestelmään. Helsinki: WSOYpro.
- Ojasalo, K & Moilanen, T & Ritalahti, J. 2009. Kehittämistyön menetelmät: Uudenlaista osaamista liiketoimintaan. Helsinki: WSOYpro Oy.
- Obsido Oy. Urheilijarahasto. Viitattu 18.4.2016. <https://www.obsido.fi/?q=fi/node/46/>.
- OP-eläkesäästö. Tänään on paras päivä aloittaa eläkesäästäminen – esite. OP-Pohjola.
- Rosbäck, G. 2010. Miten urheilijaa verotetaan. Taloustaito 2.
- Suomi.fi, Verotus. Viitattu 19.2.2016. https://www.suomi.fi/suomifi/suomi/palvelut_aiheittain/verotus_ja_rahoytus/verotus/index.html.
- Tuloverolaki 30.12.1992/1535. Viitattu 3.3.2016. <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1992/19921535>
- Verohallinto 2016a. Palkkaa vai työkorvausta. Viitattu 10.3.2016. [https://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Elinkeinoverotus/Palkkaa_vai_tyokorvausta\(10126\)](https://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Elinkeinoverotus/Palkkaa_vai_tyokorvausta(10126)).
- Verohallinto 2016b. Syventävät vero-ohjeet. Viitattu 1.3.2016. https://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet.
- Verohallinto 2016c. Urheilijan palkkiot. Viitattu 27.9.2015. [https://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Henkilöasiakkaan_tuloverotus/Ansiotulot/Urheilijan_palkkiot\(25375\)](https://www.vero.fi/fi-FI/Syventavat_veroohjeet/Henkilöasiakkaan_tuloverotus/Ansiotulot/Urheilijan_palkkiot(25375)).
- Veronmaksajien Keskusliitto 2016a. Julkiset menot. Viitattu 1.3.2016. <https://www.veronmaksajat.fi/luvut/Tilastot/Julkiset-menot/>.
- Veronmaksajien Keskusliitto 2016b. Yhteisöverotus. Viitattu 3.3.2016. <https://www.veronmaksajat.fi/luvut/Tilastot/Tuloverot/Yhteisoverotus/>.

Suomen Urheiluliitto 2016. Näin käytät valmennusrahaa. Viitattu 10.3.2016. <http://www.yleisurheilu.fi/urheilijat/valmennus/nain-kaytat-valmennusrahaa>.

Kristian Järvisen haastattelu 2.4.2016

Haastattelija: Lauri Puputti, Turun ammattikorkeakoulu

Haastateltava: Kristian Järvinen, ammattilaisjääkiekkoilija

1. Millaisiin asioihin kiinnität huomiota, kun allekirjoitat urheiluseuran kanssa työsopimusta?
2. Mitkä asiat sopimusta kirjoittaessa jäävät urheilijan hoidettavaksi ja mitkä taas seuran tai työnantajan hoidettavaksi?
3. Kuinka suunnittelet eläketurvaasi? Jos käytät urheilijarahastoa hyödyksesi, kuinka hoidat sitä?
4. Millaisia etuuksia saat urheiluseuraltasi?
5. Mitä kulukorvauksia vähennät verotuksessa?
6. Ohjeistaako urheiluseurasi tai jokin muu taho sinua verotuksesi tai tuloihisi liittyvissä asioissa?

Autoedun laskeminen

Autoetu lasketaan seuraavalla tavalla verohallinnon syventävien vero-ohjeiden sivustolla:

Jos palkansaaja tai hänen perheensä käyttää yksityisajoihin työnantajan henkilö- tai pakettiautoa, verovelvollisen saama etu katsotaan autoeduksi. Autoedun arvo vahvistetaan auton rekisteriotteeseen merkityn käyttöönottovuoden perusteella eri ikäryhmissä seuraavasti:

a) Ikäryhmä A (vuosina 2014 - 2016 käyttöönotetut autot)

Vapaa autoetu:

Edun arvo kuukaudessa on 1,4 % auton uushankintahinnasta lisättynä 270 eurolla tai 18 sentillä kilometriltä.

Auton käyttöetu:

Edun arvo kuukaudessa on 1,4 % auton uushankintahinnasta lisättynä 105 eurolla tai 7 sentillä kilometriltä.

b) Ikäryhmä B (vuosina 2011 - 2013 käyttöönotetut autot)

Vapaa autoetu:

Edun arvo kuukaudessa on 1,2 % auton uushankintahinnasta lisättynä 285 eurolla tai 19 sentillä kilometriltä.

Auton käyttöetu:

Edun arvo kuukaudessa on 1,2 % auton uushankintahinnasta lisättynä 120 eurolla tai 8 sentillä kilometriltä.

c) Ikäryhmä C, (ennen vuotta 2011 käyttöönotetut autot)

Vapaa autoetu:

Edun arvo kuukaudessa on 0,9 % auton uushankintahinnasta lisättynä 300 eurolla tai 20 sentillä kilometriltä.

Auton käyttöetu:

Edun arvo kuukaudessa on 0,9 % auton uushankintahinnasta lisättynä 135 eurolla tai 9 sentillä kilometriltä. (Vero.fi, Syventävät vero-ohjeet, Autoetu 17§.)